

view i „Ekstrabladet“ i Begyndelsen af Oktober, i nogen som helst Maade har beroliget de opskræmte Sind, tværtimod. Jeg vil derfor gerne sige, at naar Kravet om at lukke Vivisektionsanstalterne op saa ofte gentages fra Befolkningens Side — ja, det er endog foreslaaet i den københavnske Presse for nylig, at man paa Rundskuedagen skulde give almindelig Adgang for Publikum til at se disse Anstalter —, saa tror jeg dog ikke, at en almindelig offentlig Adgang til de dyrefysiologiske Laboratorier vilde være heldig, ej heller tror jeg, at en saadan enkelt Adgangsdag aarlig som Rundskuedagen vilde virke efter sin Hensigt, dels fordi denne enkelte Dag jo kun er en Dag af 365 lange Døgn, men navnlig, fordi der sikkert ikke bør gives Adgang for alt for letbevægelige Sind, for Mennesker, der ikke køligt kan afveje, hvad der er en formaalstjenlig Nødhjælp for Mennesker, og hvad der er en efter sin Hensigt unødigt Tortur for Dyrene. Jeg tror derfor fortsat, at Vejen ud af dette — som jeg maaske maa kalde det — Mistillidens Mærke, som ruger over denne Sag, bør gaa gennem det af mig ønskede Tilsynsudvalg.

At det ikke er helt hen i Vejret at kræve det, tror jeg, jeg kan anskueliggøre ved at bringe en Artikel i Erindring, som i sin Tid stod i „Social-Demokraten“. Den angik de dyrefysiologiske Forsøg ved Rockefeller-Instituttet i New York, foretagne af den dér ansatte Dr. Alexis Carel, og i denne Artikel skildrede „Social-Demokraten“, hvorledes han mishandlede de Dyr, der var saa ulykkelige at komme under hans Herredømme. „Social-Demokraten“ skildrede, hvorledes han savede et Ben af en levende Hund og derefter savede et Ben af en anden Hund, der ligeledes var levende, hvorefter han syede det først afsavede Ben fast til den sidstnævnte Hunds Krop. „Social-Demokraten“ skildrer videre, hvordan Dyrene jamrede sig og stønnede, og fortsætter med at skildre, hvorledes Dr. Carel anvendte et Aluminiumsrør til Sammenfæstning af Benpiberne. Han hamrede først Aluminiumrørets ene Ende ind i det afsavede Ben, og derefter arbejdede han Rørets anden Ende ind i den levende Hunds Benstump. Naar Dyrene, der ikke var bedøvede, hvad „Social-Demokraten“ attesterede ved en Notarialattest ovre fra New York, blev særlig ustyrlige af Smerter, gennempiskede Carel dem med en Gummislange. Naar man læser hele „Social-Demokraten“'s ret lange Artikel om det Spørgsmaal og mange øvrige Eksempler paa denne Dyrefysiologs Fremfærd — Eksempler, som jeg dog skal skaane

dette høje Tings Medlemmer for at høre — og man ved, at denne Mand, efter at Mishandlingerne var omtalt i Pressen, alligevel gik fri og frank omkring, hædret og agtet af en lang Række Medborgere, saa vil man vistnok give mig nogen Ret i Kravet om et Tilsynsudvalg. Nu vil jeg naturligvis ikke tro, at danske Videnskabsmænd kunde gøre sig skyldige i saa raa Indgreb som skildret i nævnte Artikel, der i øvrigt er til Disposition for ærede Medlemmer, idet jeg har den hos mig, for heldigvis er det dog og har, saa længe jeg erindrer, været saadan, at det er en af de smukkeste Sider ved den danske Folkekarakter, at den har vist sig skaansom og forstaaende overfor vore Husdyr, hvad der netop er dobbelt glædeligt og har ganske særlig Betydning, fordi Danmark har saa stort Husdyrhold, som vi har. Men der er alligevel et Men, fordi det paa-tænkte dyrefysiologiske Institut jo skal være, eller rettere det vil blive, Undervisningsanstalt for studerende fra mange Nationers, ogsaa syd-ogøsterlandske Nationers, studerende. Det er derfor af grumme megen Betydning, at Aanden fra Rockefeller-Instituttet i New York ikke faar Indpas her i København. Jeg mener imidlertid, at det vilde være langt at foretrække, om de videnskabelige Laboratorier frivilligt gik med til en Ordning som den, jeg har skitseret, med et Tilsynsudvalg, i Stedet for at denne Sag — det være sig noget før eller senere, den kan ikke slaas ned, den vil blive ved at rejse sig, til den bliver gennemført — skal rejses ved Hjælp af et Forslag til Ændring i Lov om Værn for Dyr. Jeg tillader mig derfor at forespørge den højtærede Undervisningsminister, om der er nogen Mulighed for ved Ministerens forstaaende Medvirkning at faa et saadant Tilsynsraad nedsat.

Ibsen: I Aagerup Sogn ved Holbæk har man siden Sognepræstens Død i April Maaned ventet paa, at dette Kald atter skulde blive opslaaet ledigt. De kirkelige Forretninger i Sognet er imidlertid varetaget af Præsten i Tølløse, hvorunder Aagerup Sogn tidligere har hørt. Da Embedet ikke blev opslaaet ledigt, skønt man havde ventet paa det i et Fjerdingaar, indsendte Menighedsraadet sidst i Juli Maaned et Andragende til Kirkeministeriet om, at Embedet maatte blive opslaaet ledigt, og man gjorde tillige i en Skrivelse fra Menighedsraadet opmærksom paa, at Menigheden gennem mange Aar har gjort et stort Arbejde for at faa dette Embede oprettet som selvstændigt Sognekald, og at det der-